

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 maja 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku T. D. (1) z dnia 11 lipca 2017 roku przyznał jej emeryturę od dnia 1 lipca 2017 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji kapitału początkowego zewidencjonowanego na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 128085,28 zł

- średnie dalsze trwanie życia wynosi 252,70 m-cy

- wyliczona kwota emerytury wynosi 506,87 zł

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej: $(...),28 / 252,70 = 506,87$ zł.

Wypłata emerytury podlega zawieszeniu, gdyż skarżąca kontynuuje zatrudnienie. W celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury oraz wnioski o podjęcie wypłaty emerytury.

Jednocześnie organ rentowy wskazał, że niniejszą decyzją ustalono wysokość emerytury po zakończeniu bezskutecznego postępowania ze Zrzeszeniem (...) w W. mającego na celu potwierdzenie okresu zatrudnienia wnioskodawczyni w Biurze (...) w K..

(decyzja – k. 52-53 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

T. D. (1) odwołała się od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę. Skarżąca wskazała, że nie zgadza się ze stanowiskiem ZUS w zakresie nieuznania jej okresu zatrudnienia w Biurze (...) w K.. Podniosła także, że wszelkie starania uzyskania dokumentów potwierdzających jej zatrudnienie w tym miejscu tj. listy, telefony czy e-maile pozostały bez odpowiedzi. (odwołanie – k. 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie – k. 4-4 verte)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. D. (1) urodziła się w dniu (...). (okoliczność bezsporna)

W okresie od maja 1977 roku do dnia 30 czerwca 1988 roku wnioskodawczyni była zatrudniona w Biurze (...) – w oddziale w K., najpierw na stanowisku specjalisty do spraw transportu, a następnie na stanowisku zastępcy kierownika działu transportu, w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawczyni pracowała w biurze. Do jej obowiązków należało: wypisywanie kart drogowych oraz grafiku jazdy autokarów, prowadzenie grafików wyjazdów kierowców, rozliczanie godzin pracy kierowców i zużycia paliwa, przyjmowanie zleceń (wynajem środków transportu), fakturowanie usług wynajmu. Ponadto dodatkowo wykonywała pracę pilota wycieczek.

Pracę wnioskodawczyni nadzorował K. J. – zatrudniony w (...) oddziale Biura (...) na stanowisku zastępcy dyrektora ds. administracyjnych.

We wskazanym powyżej okresie zatrudnienia wnioskodawczyni nie korzystała z urlopów bezpłatnych, nie miała przerw w wykonywaniu pracy, nie wykonywała pracy po godzinach, nie była delegowana do innych prac.

(pisemne zeznania świadka T. D. (2) – k. 196, k. 317-317 verte, k. 349-349 verte, pisemne zeznania świadka K. J. – k. 328-330)

W okresie od dnia 1 kwietnia 1979 roku do dnia 31 marca 1982 roku oraz od dnia 3 stycznia 1987 roku do dnia 1 stycznia 1990 roku ubezpieczona sprawowała opiekę nad dzieckiem (dziećmi). (wykaz wprowadzonych okresów ubezpieczonego – k. 21 plik I załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 11 lipca 2017 roku skarżąca złożyła do ZUS wnioski o emeryturę oraz wnioski o ponowne ustalenie kapitału początkowego. (wnioski – k. 1-4 verte, k. 7-7 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 31 lipca 2017 roku organ rentowy przyznał skarżącej emeryturę w kwocie zaliczkowej od dnia 1 lipca 2017 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. (decyzja – k. 21-22 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 5 marca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887) ponownie ustalił wartość kapitału początkowego T. D. (1) na dzień 1 stycznia 1999 roku. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z faktycznego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 31,51%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 384,70 zł ZUS ustalił w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 31,51% przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w w/w ustawie o emeryturach i rentach z FUS ($31,51\% \times 1\ 220,89\ \text{zł} = 384,70\ \text{zł}$). Przyjęto łącznie 7 miesięcy, 1 dzień, tj. 7 miesięcy okresów składkowych. W zakresie okresów nieskładkowych wskazano okresy sprawowania opieki nad dzieckiem (dziećmi): 6 lat, 0 miesięcy, 0 dni, tj. 72 miesiące. Wysokość 24% kwoty bazowej wyniosła 293,01 zł. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 45,64%. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209 miesięcy. W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 34 831,94 zł. (decyzja – k. 35-35 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 13 marca 2018 roku organ rentowy wydał decyzję o przeliczeniu odwołującej emerytury w kwocie zaliczkowej. (decyzja – k. 37-38 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

T. D. (1) obecnie mieszka w Kanadzie, nie posiada żadnej dokumentacji osobowo – płacowej potwierdzającej okres zatrudnienia Biurze (...). Wszelkie próby pozyskania dokumentów zaświadczających opisane zatrudnienie były nieskuteczne. Były pracodawca i podmioty z nim powiązane nie udzieliły ubezpieczonej żadnej odpowiedzi na przesłane do nich wnioski i zapytania. (okoliczność bezsporna)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach emerytalnych wnioskodawczyni oraz na podstawie pisemnych zeznań świadków, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Jednocześnie przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wskazało, iż ze spornego okresu zatrudnienia w Biurze (...) nie zachowała się żadna dokumentacja osobowo - płacowa skarżącej.

Mając jednak do dyspozycji zeznania świadków Sąd uznał, że są one wiarygodne, korelują ze sobą, w istocie potwierdzając, że wnioskodawczyni zatrudniona była we wskazanym Biurze w okresie od maja 1977 roku do dnia 30 czerwca 1988 roku. Świadek T. D. (2) w całym spornym okresie pracował ze skarżącą w (...) oddziale Biura, zajmował

stanowisko kierowcy. Mógł zatem – w ocenie Sądu – stwierdzić fakt pracy T. D. (1) odpowiedzialnej za rozliczenie kierowców z czasu pracy i zużytego paliwa.

Z kolei świadek K. J. – jak wynika z jego zeznań pracował w Biurze (...) w K. od 1982 do 1985 roku, jednak później – będąc pracownikiem innego biura podróży - do 1988 roku „współpracował z wnioskodawczynią w obszarze wynajmu autokarów, gdyż obie firmy dysponowały tymi środkami transportu”.

Brak jest zatem podstaw by kwestionować wiarygodność przedłożonych w sprawie dowodów. Warto również podkreślić, że organ rentowy nie zgłosił wniosków dowodowych mających na celu wykazanie okoliczności przeciwnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U z 2021 r., poz. 291 z późn. zm.), podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Zgodnie natomiast z treścią art. 15 ust. 2a cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Zgodnie z art.24 ust.1 ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art.46, art.47, art.50 ,art.50a, art.50e i art.184 .Dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, z wyjątkiem ubezpieczonych mających prawo do emerytury na warunkach określonych w art.32, art.33, art.39, art.40, art.46, art.50a art.50e, art.184 oraz **w** art.88, o której mowa w art.150, zostaną ustanowione emerytury pomostowe (ust.2). Ubezpieczonym spełniającym warunki określone w art.50a lub 50e przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku i okresów pracy lub okresu pracy, określonych w tych przepisach (ust.2a). Zasady, warunki i tryb ustanawiania emerytur, o których mowa w ust.2, określi odrębna ustawa (ust.3).

Wedle zaś brzmienia art.25 ust.1 cytowanej ustawy, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art 173–175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

W myśl art.26 ust.1 ustawy emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art.25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust.5 i art.183.

Zgodnie natomiast z brzmieniem art.185 ust.1 ustawy, przy ustalaniu wysokości emerytury dla osób nabywających prawo do emerytury w wieku określonym w art. 184 kapitał początkowy podlega przeliczeniu poprzez dodanie do okresów składkowych okresu równego różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym, o którym mowa w art. 24, a

faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę. Do przeliczonego kapitału początkowego stosuje się przepisy art. 173 ust. 3-6.

Okresy składkowe, o których mowa w ust.1, ustala się z dokładnością do pełnego miesiąca (ust.2).

Wedle art.173 ust.1 ustawy dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (art.173 ust.2).

Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53 w/w ustawy, zgodnie z którym emerytura wynosi:

- 1) 24 % kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych.

Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 116 ust. 1 w/w ustawy postępowanie w sprawach świadczeń wszczynają się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Na podstawie art.129 ust. 1 cytowanej ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Nadmienić należy, że zasadą jest przy tym, stosownie do treści art.15 ust.1 ustawy, że podstawę wymiaru stanowi ustaloną w sposób określony w ust.4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne. Wynagrodzenie uwzględnianie w podstawie wymiaru kapitału początkowego nie może zatem budzić wątpliwości co do jego wysokości i faktycznej wypłaty.

W rozpoznawanej sprawie skarżąca stała na stanowisku, że wysokość jej emerytury winna zostać ustalona z uwzględnieniem okresu zatrudnienia w Biurze (...).

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie – wobec kwestionowania przez organ rentowy faktu zatrudnienia wnioskodawczyni w spornym okresie – zmierzało zatem do ustalenia czy skarżąca była pracownikiem Biura, a jeśli tak – jak kształtowały się jej zarobki w tym okresie.

Podejmowane przez wnioskodawczynię, ale także z urzędu przez sąd w toku niniejszego postępowania, działania mające na celu pozyskanie dokumentacji osobowo – płacowej dotyczącej jej spornego zatrudnienia w Biurze (...) nie przyniosły żadnych rezultatów. Wszelkie próby doręczenia korespondencji do byłego pracodawcy ubezpieczonej oraz do podmiotów, które mogły mieć dostęp lub przynajmniej wiedzę o miejscu składowania dokumentacji osobowo – płacowej T. D. (1), zakończyły się na stwierdzeniu, że doręczenie jakiegokolwiek zobowiązania jest niemożliwe ze względu na brak przebywania adresata pod wskazanym (wynikającym z rejestru, Internetu i zapisków poczynionych w postępowaniu przed ZUS) adresem.

Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę ma na względzie, że zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 roku, II UKN 440/97, Lex 34199).

Niemniej jednak sąd pracy i ubezpieczeń społecznych nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i w sprawie każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłączane jest, zastosowanie przepisów ograniczających dopuszczalność dowodów ze świadków i przesłuchania stron (art. 246 i 247 k.p.c.). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dopuszczalne

jest wykazywanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń, z ubezpieczenia społecznego, także gdy brak dokumentów na te okoliczność.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2009 r (sygn. I UK 316/08, LEX nr 707858) wskazano, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udawadniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym dowodami z zeznań świadków.

Na gruncie rozpatrywanego przypadku – w ocenie Sądu - wnioskodawczynie udowodniła fakt zatrudnienia w Biurze (...) od 1 czerwca 1977 roku do dnia 30 czerwca 1988 roku choć brak jest dokumentacji pracowniczej w tym zakresie. Powołani w sprawie świadkowie zgodnie bowiem potwierdzili fakt wykonywania przez nią od maja 1977 roku (nie podając konkretnej daty) pracy na stanowisku specjalisty do spraw transportu, a następnie na stanowisku zastępcy kierownika działu transportu w pełnym wymiarze czasu pracy, a także podali że we wskazanym okresie zatrudnienia odwołująca nie korzystała z urlopów bezpłatnych, nie miała przerw w wykonywaniu pracy, nie wykonywała pracy po godzinach, nie była delegowana do innych prac. Świadczeniowcy zgodnie wskazali, że do zadań skarżącej należało między innymi: wypisywanie kart drogowych czy prowadzenie grafików wyjazdów kierowców. Co ważne organ rentowy faktu wykonywania pracy na wskazanych warunkach nie kwestionował. Wobec tego uznać należy, iż czynności te wnioskodawczynie rzeczywiście wykonywała.

Biorąc jednak pod uwagę fakt, że świadek T. D. (2) składając zeznania pisemne przed ZUS w dniu 30 marca 2016 roku (k 10 akt ZUS – plik dot. Kapitału początkowego) nie wskazał od jakiej konkretnie daty w maju 1977 roku skarżąca rozpoczęła zatrudnienie. Z treści wniosku o ustalenie kapitału początkowego złożonego przez T. D. (1) – z załącznika dotyczącego informacji dotyczącej okresów składkowych i nieskładkowych wynika (k 4 - 4 odw. opisanych akt kapitałowych) wynika z kolei, że od 16 stycznia 1976 do 15 maja 1977 roku była ona pracownikiem innego podmiotu, zaś w rubryce dotyczącej zatrudnienia w Biurze (...) nie podała dnia miesiąca maja 1977 roku, od którego rozpoczęło się jej zatrudnienie.

W związku z tym Sąd przyjął jako datę pewną początku tego zatrudnienia dzień 1 czerwca 1977 roku.

Sąd uznał też, że wnioskodawczynie wykonując obowiązki specjalisty do spraw transportu, a następnie - zastępcy kierownika działu transportu, pracując w pełnym wymiarze czasu pracy, którą nadzorował K. J. – zatrudniony w (...) oddziale Biura (...) na stanowisku zastępcy dyrektora ds. administracyjnych, w istocie świadczyła pracę na podstawie umowy o pracę.

Okres tego zatrudnienia winien być zatem wliczony do stażu pracy wnioskodawczynie przy ustalaniu kapitału początkowego, mającego wpływ na wysokość jej świadczenia emerytalnego.

Osoba ubiegająca się o emeryturę lub rentę musi także wykazać wysokość przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli była pracownikiem - wysokość wynagrodzenia.

Według § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U.

z 2011 roku, nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana regulacja stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących

wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak stanowi m. in. teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324, a także wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 1995 - III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy Sądu Apelacyjnego Białymstoku - III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 3 września 2013 roku, III AUa 303/13 (Lex nr 1366097), że niedopuszczalne jest ustalanie wysokości zarobków na podstawie przypuszczeń i uśrednień, do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być bowiem uwzględnione tylko wynagrodzenie faktyczne uzyskane przez zainteresowanego w danym okresie, jego wysokość musi być niewątpliwa i bezwarunkowa, bowiem stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, a określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą a jego konkretnym pracownikiem.

Rzeczą sądu w sprawach o wysokość emerytury jest dokładne ustalenie wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego w danym okresie. Zarobki za poszczególne miesiące i wybrane lata kalendarzowe wykazane muszą być w sposób nie budzący wątpliwości w ściśle określonej kwotowo wysokości i co do odprowadzonych od nich składek na ubezpieczenie społeczne. Nie można natomiast przyjmować wysokości wynagrodzenia opartego wyłącznie na przypuszczeniach, czy też twierdzeniach ubezpieczonego, jak też dowodach niejasnych. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalanie wynagrodzeń w sposób przybliżony. /tak trafnie wyrok SA w Łodzi z dnia 19.10.2016, III AUa 2185/15LEX nr 2152862/.

W ocenie sądu biorąc pod uwagę brak wykazania jakiegokolwiek dokumentacji płacowej dotyczącej okresu zatrudnienia wnioskodawczyni w Biurze (...) od dnia 1 czerwca 1977 roku do dnia 30 czerwca 1988 roku, zasadnym jest przyjęcie minimalnego wynagrodzenia obowiązującego we wskazanym okresie zatrudnienia zgodnie z treścią art. 15 ust. 2a cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Również z zeznań świadków nie jest możliwym precyzyjne ustalenie wysokości miesięcznych zarobków wnioskodawczyni w w/w okresie zatrudnienia. Zeznający zgodnie podali, że nie są w stanie określić otrzymywanej przez nią wysokości wynagrodzenia.

Dlatego też na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych – I Oddział w Ł. do przeliczenia emerytury T. D. (1) z uwzględnieniem przy wyliczaniu kapitału początkowego ubezpieczonej okresu jej zatrudnienia w Biurze (...) od 1 czerwca 1977 roku do 30 czerwca 1988 roku, przyjmując pracę w pełnym wymiarze czasu pracy za minimalnym wynagrodzeniem obowiązującym w tym okresie, przy uwzględnieniu - stosownie do treści art. 7 pkt 5 ustawy emerytalnej - okresu sprawowania przez wnioskodawczynię opieki nad dziećmi: od 1 kwietnia 1979 roku do 31 marca 1982 roku oraz od 3 stycznia 1987 roku do 1 stycznia 1990 roku.